

עפ"ג 26441-12-24 - פיראס אבו סעדה נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עפ"ג 26441-12-24

לפני:

כבוד השופט נעם סולברג
כבוד השופטת יעל וילנר
כבוד השופט יחיאל כשר

המערער:
נגד

פיראס אבו סעדה

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי
בחיפה, מיום 29.10.2024, בת"פ
18210-05-23, שניתן על-ידי השופט ג' קרזבום
ד' ניסן התשפ"ה (2.4.2025)

תאריך ישיבה:
בשם המערער:
בשם המשיבה:

עו"ד שני פוגודה

פסק-דין

השופט נעם סולברג:

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 29.10.2024, בת"פ 18210-05-23 (השופט ג' קרזבום), שבו נגזרו על המערער 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי תקופת מעצרו. זאת, בגין הרשעתו בעבירות נשק לפי סעיפים 144(א) ו-144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; כמו גם בעבירות תעבורה לפי סעיפים 162(1) ו-67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], ולפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970. המבקש הורשע בדין, על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש.

על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, שבו הורשע המערער, סיפור המעשה הוא כדלקמן. המערער היה מסוכסך עם אָמו ועם אחיו. ביום 21.4.2025, נסע המערער במכונית אל בית האם, ללא פוליסת ביטוח בתוקף, ובשעה שהיה נתון תחת פסילה. משהגיע אל חניה הסמוכה

לבית, פגש באח; השניים החלו מתעמתים, תוך דחיפות הדדיות - עימות שלאחריו עזב המערער את המקום. כעבור שעה לערך, שב המערער אל קרבת הבית, בריצה, ומשהגיע למחוז חפצו - החל 'סבב' נוסף של עימות בינו לבין האח. בשלב זה, נכנסו לתמונה אבי השניים ואח נוסף, שניסו להפריד בין הנצים, אך ללא הצלחה - בשלב מסוים, פתח המערער בריצה אל פנים הבית, כשבדו אקדח עם מחסנית, שבו החזיק ללא היתר לפי דין. המערער הגיע אל גרם המדרגות המוביל אל הבית, אך אז נמלט מן המקום בריצה.

אל המקום הוזעקה ניידת משטרה. השוטרים החלו בחיפושים אחר המערער; בהגיעם לשדה פתוח, הבחינו בו והתקדמו לכיוונו. כשראה אותם המערער, שלף את כלי הנשק וכיוונו לעברם, אך אז התכופף והסתתר בין השיחים. השוטרים יצאו מן הניידת, וצעקו למערער להתפרק מנשקו. בשלב זה, הותיר מערער את כלי הנשק בין השיחים, הרים את ידיו, והחל מתקדם לעבר השוטרים, שעצרוהו ותפסו את כלי הנשק.

ביום 29.10.2024, לאחר שנשמעו טענות הצדדים בנדון, ניתן גזר הדין בעניינו של המערער. במסגרת קביעת מתחם הענישה, הביא בית המשפט המחוזי בחשבונו את חומרת העבירות, את נסיבות ביצוען, את הערכים החברתיים המוגנים ואת מידת הפגיעה בהם. נוכח כל אלה, הועמד המתחם על טווח של 30-54 חודשי מאסר בפועל. בתוככי המתחם, זקף בית המשפט המחוזי לחובת המערער את עברו הפלילי, הכולל 9 הרשעות קודמות וריצוי של תקופת מאסר ממושכת; אך שקל לזכותו, מנגד, את האחריות שקיבל, את הודאתו במיוחס לו, את חרטתו ואת השתלבותו בתכנית שיקומית. כן נלקחו בחשבון נסיבותיו האישיות של המערער, תקופת המעצר המשמעותית בה היה נתון, והשלכות המאסר עליו ועל בני משפחתו. על רקע המפורט, גזר בית המשפט המחוזי על המערער 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.

מכאן הערעור שלפנינו.

בטענותיו בערעור, בכתב ובעל-פה, טען המערער לשגגות שונות שנפלו בגזר הדין של בית המשפט המחוזי. נטען, בעיקרו של דבר, כי גזר הדין סוטה משמעותית לחומרה ממתחם הענישה המקובל לגבי עבירות דומות, וכי בית המשפט המחוזי הפריז במשקלן של חלק מנסיבות המעשה, מה שהוביל להחמרה יתרה בענישה.

לאחר ששקלנו את טענות המערער, הגענו לכלל מסקנה כי אין בהן ממש, וכי דין הערעור - להידחות. הלכה ידועה היא, כי בית המשפט זה אינו מתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, למעט מצבים שבהם העונש שהוטל חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת, או שנפלה טעות מהותית ובולטת בגזר הדין (ראו, מני רבים: ע"פ 6655/23 עודה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (6.10.2024); ע"פ 2079/22 חוג'יראת נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (13.8.2023)).

פסק הדין של בית המשפט המחוזי - נכון וצודק. לא נפלה טעות בשרטוט מתחם הענישה; גם לא פגם בקביעת העונש אשר הולם את מעשיו של המערער בתוכו. עבירות נשק, כידוע לכל, הפכו ל'מכת מדינה', ואין צורך להרחיב על הסכנה הנשקפת מהן לשלום הציבור ולביטחונן. סכנה זו מצדיקה, כשלעצמה, נקיטת יד קשה של החמרה בענישה, תוך מתן משקל עודף לשיקולי הרתעה, על פני שיקולים אחרים (ראו, בין רבים: ע"פ 3169/21 מדינת ישראל נ' אגבאריה, פסקה 6 (21.6.2021); ע"פ 2033/21 זועבי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (30.8.2021)). העונש שהוטל על המערער הולם אפוא שיקולים אלה, וגם עולה בקנה אחד עם ענישה נזהרת, שנסקרה בפירוט על-ידי בית המשפט המחוזי; אין בעונש משום חומרה יתרה, וכפועל יוצא: אין עילה להתערבותו.

הערעור - נדחה.

נעם סולברג
שופט

השופט יחיאל כשר:

אני מסכים לחוות דעתו של חברי השופט נ' סולברג, ואבקש להוסיף מספר מילים.

ביום 14.9.9.2022, ניתן פסק דינו של בית משפט זה, במסגרתו התייחס השופט א' שטיין, למתחם הענישה בגין עבירה של נשיאה בלתי חוקית של נשק חם, והדגיש את הדברים הבאים:

"כעולה מפסיקתו של בית משפט זה, מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריא (לצד עונשים נלווים בדמותם של מאסר-על-תנאי וקנס) (ראו והשוו: עניין נורי, בפסקה 12; עניין קואסמה, בפסקה 14; עניין ביטון, בפסקה 12; ועניין חלייחל, בפסקה 3 ו-10). הווה אומר: באין נסיבות מיוחדות לחומרא או לקולא, יהא זה בהחלט סביר אם בית משפט יטיל על נאשם כאמור עונש של 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל. תקוותי היא כי אמות מידה אלה תנחנה את הערכאות הדיוניות באופן שיטתי, כך שמדיניות הענישה אשר נקוטה בידינו ביחס לעבירות נשק תיושם כהלכתה ובמלוא עוצמתה" (ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 (14.9.2022); ההדגשה במקור - י' כ').

בעקבות פסק דין זה, שב בית משפט זה והדגיש כי, ככלל, מתחם הענישה ההולם בגין נשיאת נשק חם במרחב הציבורי, בהעדר נסיבות מיוחדות לחומרה או לקולא, הינו 30 עד 42 חודשי מאסר בפועל (ראו: ע"פ 101/24 מדינת ישראל נ' סעדי, פסקה 10 (22.1.2025); ע"פ 6559/23 מדינת ישראל נ' חוסיין חסארמה, פסקה 8 (2.6.2024); ע"פ 7971/23 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (26.5.2024)).

כמובן, אין מדובר בקביעת עונש מינימום ועונש מקסימום, פרי פסיקתו של בית משפט זה, וקביעת מתחם הענישה נעשית בהתאם לנסיבותיה של העבירה. ברם, אמת מידה מחייבת - באין נסיבות מיוחדות לחומרה או לקולא - נקבעה גם נקבעה. גם משום כך מצופה היה שטענות מסוג הטענות שהושמעו בעניין דנן, ולפיהן המתחם שנקבע על ידי בית המשפט קמא סוטה לחומרה מהפסיקה הנוהגת, לא תושמענה.

יחיאל כשר
שופט

השופטת יעל וילנר:

אני מסכימה.

יעל וילנר
שופטת

יחיאל כשר
שופט

יעל וילנר
שופטת

ניתן היום, י"א ניסן
תשפ"ה (09 אפריל
2025).

נעם סולברג
שופט